

Úvodníček

Tak se mám ten školní rok pěkně rozvíhá. První výlet máme za sebou. Tento podzim to byl jediný výlet ven. Ostatní výlety jsou již jednodenní, nebo s ubytováním v budově.

Jelikož z tohoto výletu mám pouze jednu fotku, dávám do tohoto Týpka fotky z dobrovolné akce - 100. let tratě Jindřichův Hradec - Obrataň. Účastníci tohoto zájezdu: Kosa, Zuzana, Čárlí, Kokeš, Pídler a Shudy.

Během tohoto měsíce budou na klubovně k dispozici přihlášky na jarní tábor. Kdo to neví, tak jedeme do Pasek nad Jizerou.

Kosa

Hlinsko

Tak jsem byl opět zhruba po roce požádán, abych v tomto téměř bulvárním plátku zvěstoval události, jež se odehrály

na nedávném výletě. Dobrá tedy, pojďme zavzpomínat na události prvního a netradičně zároveň posledního podzimního výletu pod pařeniště.

Cílem byla oblast Hlinska v Čechách, která se nachází v okolí Havlíčkova Brodu. Před výletem jsem se rozhodl provéřit počasí na meteowebu. Nevím, proč jsem

nabyl dojmu, že se mám zajímat o severní Čechy, ale což, alespoň jsem věděl, že první noc by v okolí Děčína mohlo zapřeset. Odjezd na výlet proběhl tradičně z Hlavního nádraží. Počet účastníků byl vcelku standardní, z makáků jmenujme Helmuta, Sáru a jejího brácha Jáchyma. Vlak nás odvezl do již zmíněného Havlíčkova Brodu, kde jsme přesedlali na pomalejšího koně a

dokodrcali se do Stružince. Byla již tma, tak jsme šli do lesa spát. Les nebyl příliš přívětivý, ale nějaké to místo se vždy najde. A tentokrát též.

V sobotu ráno bylo třeba předeším vstát, což obnášelo souboj o snídani. Zlý organizátor výletu Hakis zabavil kotlík s Kamzickou snídaní, aby mohl posnídat ležíce ve spacáku. Spánek mě oslabil natolik, že jsem se nezmohl na protiakci a potupně vstal... Dost ale šarvátek, balíme a odcházíme. Teď je ještě otázka kam. Helmutova GPS naštěstí ví, kterým směrem je kýžená vesnice, takže tradá po vzdušné čáře skrz les. Chvíli se vineme cestou, která nás vyplivne na poli. Vesnice

je již na obzoru, takže stačí překonat pole. Až na pár dobytčích zátaras to šlo vcelku bez problému. Ve vesnici bereme vodu a zkoušíme inteligenci tamního kohouta. Ten totiž hlídá asi 5 slípek ukrytých v krovisku. Nedaleko je otevřená branka na dvorek.

Utočíme s Hakisem na slepice jako podlé šelmy, kohout zasahuje a snaží se odvést své stádo do zahrady. Slepice na něj však vcelku kašlou, jedna dokonce nadále nerušeně zobe. Nakonec kohout zachránil sebe a jednu slepici. Ostatním neposlušným slípkám byl pro tentokrát darován život, ale příště by to již tak být nemuselo. Majitel kohoutu by ho měl lépe vycvičit, pokud si slepice nechce v budoucnu hlídat sám. Tak, tolik dramatický příběh z vesnice, jejíž název můžete vidět na videu, které je z výletu pořízeno, nebo se zkuste zeptat Hakise. Po testu kohouta jsme se vydali vstříc Krucemburku. Po cestě jsme na poli nalovili kukuřice a poté je pojídali k obědu, který se uskutečnil v nedalekém lesíku. Proběhl pokus o Ohňaře, tentokrát bohužel marný. Na další cestě jsme potkali pomník pana Rohlíka a tři kříže z roku sedmnáct set něco.

Zajímavé bylo, že byly zhotoveny z vcelku zachovalého dřeva a pěkného betonu. Šikovní předci. V okolí křížů pod pařezem se ukrýval poklad, který byl, po chvíli hledání úplně jinde, odhalen. Pak už jsme přišli do Krucemburku, kde během čekání na dobrovolníky vyslané pro vodu předvedl místní občan vracející se z hospody salto (či spíše kotrmelec) mortale s následným obarvením dlažby na červeno vlastní krví. Pokračovali jsme po cestě s jednosměrným provozem turistů, jak bylo upozorněno v mapě. Ve skutečnosti upozorněno nebylo, ale mám dojem, že jsme nikoho nepotkali. Dorazili jsme k rybníku s příznačným názvem Řeka, na kterém si jakýsi surfař

užíval silného větru. Při odchodu od řeky

nás počasí lehkým deštíkem vybízelo k návštěvě restaurační skrýše, my jsme však odolali a vypravili se k Ranským jezírkům. Cesta k jezírkům vedla rezervací Ransko, která je plná různých bažin a podobných příjemných věcí, kupříkladu komářů. Kupodivu nás zpozorovali. Teď už ale k jezírkům: šlo o louže vzniklé zadřením

vody v propadlinách po těžbě rudy. Jaké rudy už jsem bohužel zapomněl. U jezírka nastal čas určit, kde se bude spát, a to hlavně proto, že měl na noc přijet Kosa a chtěl vědět, kde budeme. Určili jsme a vyrazili k Sajfertovu buku. Ten nás zajímal hlavně kvůli onomu panu Sajfertovi, který se vskutku nejmenoval Seifert. A pak už jsme se usádlili v lese. Sára si udělala Ohňaře, vařili jsme večeři, přijel Kosa a Hakis mu vyrazil naproti. Poněkud vířil po

lese, dokonce po čase slyšel i nějaké hlasy táborských (později se ukázalo, že šel kolem nás). S Kosou pak skončili na nedaleké asfaltce, akorát vcelku daleko od nás, jak se ukázalo, když je šel Vigo s baterkou zachránit.

(Pokud se chcete v noci procházet po lese a nevědět při tom, kde jste, tak doporučuji zvolit za průvodce Hakise. Ten tuto metodu procházkování ovládá dokonale – Kosa)

Další den jsme vyrazili po krásném 2 km dlouhém rovném úseku k nádraží. Po cestě jsme se stavili na hřišti u motorestu, kde Pečeně předvedla, kterak se vykroutit ze zavěšené pneumatiky, pokud v ní

jsem opravdu ráda neměla. Další v pořadí po Bezzubce byla Zubajda. I tato velmi nápaditá přezdívka také pochází od Vrtule a postupným zkracováním se z ní stala Zub. U mě měla asi stejný úspěch jako ta předešlá, ale okolí ji přijalo mnohem lépe, a tak mi vydržela docela dlouho. Další poněkud originálnější přezdívka je Ovčárna a přidělil mi ji pan P, kdy, to už bohužel

uvíznete. Pak už jsme dorazili na nádraží a zvolna odjeli do Prahy.

zpožděný Kokeš

Loviči přezdívek

Rýjen. To by byla pěkná přezdívka, ne? Nechcete ji někdo? Zatím je volná. V každém případě, právě začal a ještě celý měsíc tu s námi zůstane. Samozřejmě s začátkem října zcela správě očekáváte nové Týpko a v novém Týpku nový článek o nějaké přezdínce a jejím vlastníkovi. Dnes je na řadě přezdívka Ovčárna a její vlastnice Zuzana. Vidím, že už se nemůžete dočkat, tak už úvod raději ukončím, třebas tečkou•

Jak jsi přišla ke své přezdívce?

První přezdívku Bezzubku mi přidělila Vrtule, to mi bylo asi 6 let a zrovna mne opouštěly moje první zuby. Tuhle přezdívku

nevím, snad na jednom z podzimáků. Proč? To je dobrá otázka, ale to si také bohužel nepamatuji. Možná by se mohl vyjádřit pan P. Pan P povídal, že není Ikarus, a tudíž že si nemůže pamatovat všechno, ale že to mělo nějakou spojitost s Ovčí babičkou. Ze začátku se mi nějak zvlášť nelišila, ale člověk si zvyká, a tak jsem si zvykla i já. Nu a z ovčárnky vznikla Ovce, protože trend zkracování došel i k nám.

Nevím, jestli je to přezdívka,

ale poslední hit je Zůza a to vymyslel Marek před třemi lety, když jsem ho hlídala. Né, že by měl tak omezený slovník, už v té době si dokázal říci o vše, co k životu potřeboval a ještě o něco navíc, ale i zde se projevilo zkracování.

Měla jsi nějakou přezdívku ve škole kdekoli jinde?

Tak to jsem neměla, nemohu sloužit.

Vymyslela jsi někdy někomu přezdívku?

Zde bych se asi zdržela hlasování, protože jsem měla co dělat, abych si vzpomněla na vlastní přezdívky a ještě honit nějaký cizí, to vážně nevím.

A nějaký vzkaz na závěr pro čtenáře Týpka?

Tak snad, že přezdívek je poslední dobou dost málo, takže hurá do toho, je to přece tak jednoduché. Návod jste si mohli přečíst v předešlých článcích: přezdívka je dobrá, když se nelibí.

Tak že bychom přeci jen někomu začali říkat říjen? Raději si honem vyberte sami nějakou slušivější přezdívku. Třeba jako mám já. Ale ta už je obsazená, takže máte asi smůlu.

morče

Fotobludy

Tak ani tento měsíc nebudeste ochuzeni o svůj oblíbený článek plný lživých informací, které vás zajisté zajímají ze všeho nejvíce. Pravdivě vám mohu prozradit pouze to, že stále čerpáme z táborové studnice fotek, která je skutečně velmi obsáhlá.

Pakliže jste alespoň občasným televizním divákem, nemohli jste si v poslední době nevšimnout alespoň jedné

z takzvaných reality show. Nebudu se zde zabývat jejich obsahem či smyslem, nýbrž pouze ve stručnosti zmíním jednu z těchto šou, která se na televizních obrazovkách teprve objeví...teda kdo ví jestli. Tvůrcem myšlenky nového pořadu není nikdo jiný

než Morče, která se nechala inspirovat již existujícími projekty, ve kterých je účastníkům z lidu zvyšováno sebevědomí pomocí vylepšení celkového vzhledu – nově je nalíčí, oblečou, učešou a tak podobně. Morčecí postup je velmi podobný, nicméně zásadní odlišnost vyplývá již z názvu její show, který zní „Můžete vypadat ještě hůř!“ Přihlášené účastníky v průběhu pořadu také nalíčí, učeše a obleče, ale tak, že budou naprosto znechuceni a ještě rádi se vrátí ke své původní vizáži. Výsledný efekt je tudíž stejný jako u „vylepšovacích“ estrád, ale stojí to daleko méně peněz, neboť drahé oblečení, šampóny či šminky tu nemají co dělat. Myšlenka tudíž na první pohled zcela dokonalá, a přesto se po zkoušebním prvním dílu ozvala řada nespokojených hlasů, a to zejména ze strany účastníků pořadu. Jako jeden z důvodů uvedla jedna z postižených účastnic fakt, že jí byly v rámci „zhoršovací“ kůry zlepšeny vlasy vteřinovým lepidlem smíchaným s bahinem, což, jak se později ukázalo, se velmi špatně smývá. Dalším soutěžícím vadilo roztrhané oblečení, brýle zamalované balakrylem či počmárané zuby. Doufejme však, že tyto maličkosti nebudou překážkou vysílání nového pořadu.

Marcel

Co se děje na kolejích

Tak a jsem tu opět se zprávami od kolejové dopravy. Jak jsem říkal před prázdninami, že se toho určitě o

prázdninách stane hodně, tak jsem měl pravdu až běda. Kdybych vám to měl povídат, tak by to trvalo do Vánoc, takže vezmu jen nejpodstatnější:

Rekonstrukce důležité tramvajové křižovatky na Ohradě, kam byly ke zlepšení služeb cestujícím ze dvou směrů instalovány takové ty výhybky, jak jsem o nich před časem psal. Jsou to ty, co mají mechanismus pro změnu směru jízdy vlaku/tramvaje již několik metrů před křižovatkou (viz foto z Ohrady) a v zastávce by tak nemusela nastat (také již zmiňovaná) situace „Vypich“, protože i když by za vyfocenou tramvají jela další, nemusí

čekat
v zastávce
na povolení
k přehození
výhybky.
Může si ji
klidně
přehodit,
protože ta

už je dávno odblokována a tramvaj se může zařadit do fronty na semafor, i když pak bude pokračovat úplně jiným směrem.

Během této výluky, kdy ve vedení tramvají městem nezůstal takzvaně na kameni kámen a ve všech zastávkách

visely ŽLUTÉ jízdní řády (když takový uvidíte, tak zbystřete, protože s linkou není něco v pořádku), se na jednu z nejobtížněji nahraditelných tratí zřítil dům (U Myšáka ve Vodičkově ulici) a tramvajová doprava byla na pokraji kolapsu. Tuto situaci organizačně nezvládl Dopravní podnik, takže například cestující stáli na

zastávkách a čekali na spoj, který by jim přijel cca tak za týden ☺. No budte rádi, že jste byli na táboře.

Dále se během prázdnin podařilo prorazit druhý (severní) tunel Nového spojení (ten, co vede pod Vítkovem). V novinách to sice nepsali, ale večírek si na to prý dělníci udělali a Jan Žižka na Vítkově nám stojí zase o něco víc nakřivo. No a v Intersparu zlevnili kuřata (viz foto) o 8 Kč/kg. Tak to zas nebyly tak špatné prázdniny, ne?

Ikarus

Luštěnky

Cogito, ergo sum – myslím, tedy jsem. Tento latinský výraz by mohl ilustrovat mé snažení v této rubrice. Tedy najít ve spoustě věcí, které se prostě dějí, také ty, které se mohou nedít, popřípadě budou se dít jen za vašeho přispění. Konec keců a jde se luštít.

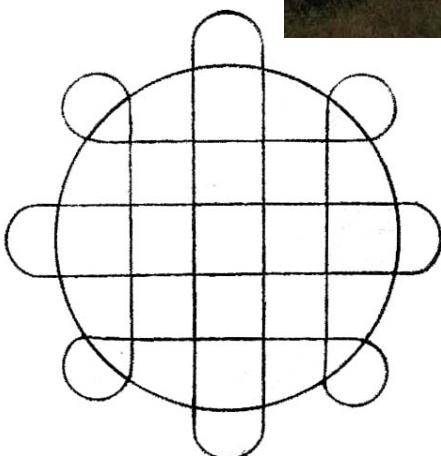
Co že tím chtěl

reagovali na jeho výzvy – neboli: Helmut vyuštil (jako jediný?) minutou hádanku, a tak ho nemine odměna. Odměnu mu předám na nejbližším výletě. (Ptáte-li se proč, tak proto, abych ho mohla před nastoupenou jednotkou pochválit a také proto, aby se mohl podělit.) Kdo mu závidí, tak ať se příště sám zúčastní. Připomínám, že vyhrát mohou i vedoucí. A pokud by se zdálo, že mají navrch (nebo naopak), budou přesunuti do zvláštní kategorie. Tak. Howgh. Bledá tvář domluvila.

A předává slovo mně. Děkuji. Tak ani pro tento měsíc nezůstane Týpko bez luštěnek.

Na obrázku někde v Týpku je zobrazen ornament, který by se vám, pokud nad tím budete chvílkou přemýšlet, mohlo podařit

básník říci? Básník si přeje, abyste

nakreslit jedním tahem. Po žádné z čar ale nesmíte přejet dvakrát, křížovat však můžete jakkoli.

Mám pro vás připravenu ještě jednu hádanku. Je poměrně složitější, ale jistě na ni přijdeš, neboť vy jste přece velmi inteligentní, ne?

V hotelovém hotelu spí tři Číňané. Někdo jim v noci pomaluje obličeje černou barvou. Když se ráno probudí, podívají se na sebe a začnou se všichni tři smát. Pokud si někdo z nich uvědomí, že je také černý, tak se smát přestane. Jelikož to všem pálí a vědí to o sobě, tak to jednomu brzy dojde. Jak k tomu došel?

Jen si uvědomte, že když dva kamarádi jsou špinaví, neznamená to, že já jsem

taky. Pokud vidím dva smějící se špinavce, mohou se smát sobě navzájem a já být čistý. Čířané si nic mezi sebou neřekli, ani na sebe neukázali.

Pokud byste byli bezradní, tak se podívejte na podtržené věty a zapamatujte si, co říkají. Rozhodně se nestyděte a luštěte a házejte do bedničky Bé.

Lušti, lušti, lušti – vy-luš-ti!

Anežka

Bodování

A tak jsou tu první letošní bodíky. V našich řadách se opět vyskytuje pan Dokonalý a jak praví pták Bodovák: „Kdo ho porazí?“

Jinak nejlépe si do začátku sezóny nakročila Sára s Helutem v těsném závěsu. To by bylo vše, tak nashledanou příště s vašima bodičema.

Eidam

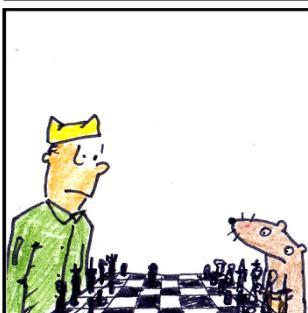
DRUŽINY

1	Kamzíci	6
	Myšáci	6
3	Zubři	5

JEDNOTLIVCI

	Pan Dokonalý	24
1	Sára (ZU)	19
2	Helmut (KA)	18
3	Jáchym (ZU)	13
4	Kazach (KA)	11
5	Chrob (ZU)	8
	Michal (KA)	8
7	Sebík (ZU)	7
	Honza (KA)	7
	Damián (MY)	7
	Káča (MY)	7
11	Anča (ZU)	6
	Míša (ZU)	6
	Terka (MY)	6
14	Týna (MY)	5
	Marek (MY)	5
16	Míša (MY)	4
17	Eda (ZU)	3
	Žalud (ZU)	3
	Dolar (KA)	3
20	Honza (ZU)	1

KOČ & OVNÍK

Cesta Marca Pola – 2. díl

Mnul jsem si ruce nad svým štěstím. Stál jsem na palubě krásné obchodní lodi a díval se do dálky. Jakmile jsme se odrazili od břehu, šel jsem za otcem, aby mi prozradil plán cesty. „Marco, pojedeme do Akkonu, Jeruzaléma a poté do Malé a Velké Arménie.“

U pořádku jsme dorazili do Akkonu, jednoho z posledních přístavů, které dosud zůstávaly v rukou Latinů. Ubytovali jsme a otec se vydal k vyslanci papeže, Teobaldu Viscontimu, aby ho požádal o dopisy, které nám měly potvrdit, že jsme své poslání splnili, jak jsme mohli nejlépe.

Druhý den jsme vyrazili na cestu do Jeruzaléma, abychom naplnili jedno Kublajchánových přání – přivést trochu oleje ze svítiny u Božího hrobu, kde byl pochován Ježíš Kristus. Jeruzalém byl ovšem obsazen Saracény, nebo-li muslimy, takže jsme rychle odpluli do přístavu Laiazzo v Malé Arménii, kde žili křesťané. Sotva jsme ale vyšli na pevninu, dověděli jsme se zprávu, že Teobaldo Visconti byl zvolen papežem pod jménem Řehoř X. Ani chvíliku jsme v arménském přístavu neváhali a rozjeli se zpět do Akkonu.

Nový papež nás všechno uvítal a dlouze s námi rozmlouval.

„Přátelé, křesťané jsou dnes nuceni uzavírat spojenectví s Tatary, aby se jim podařilo zatlačit mamlúky, turecké otroky, kteří se zmocnili vlády nad Egyptem. Rád bych, abyste získali Kublajchánovu podporu. Co by mu udělalo radost?“

Můj otec papeži odpověděl:

„Kublajchán by rád poznal naši víru a žádá o sto učenců, kteří by dokázali, že křesťanství je lepší než jiná náboženství. Pokud bude jimi přesvědčen, bude následovat učení naší církve.“

„To je složité, nemohu poslat sto mužů, ale požádám mnichy Nicolua z Benátek a Uiléma z Tripolisu, aby vás doprovázeli. A dejte prosím Kublajchánovi tyto drahocenné šperky z křížfálu.“

S požehnáním jsme se rozloučili a na jaře roku 1272 jsme opět připluli do Laiazza i s dominikánskými mnichy, které s námi poslal papež. Dověděli jsme se ale, že mezi tím sultán Bajbars napadl Malou Arménii. Mnisi se ze strachu o svůj život vrátili zpět do Akkonu. Nechali nám však poštu a dary pro Velkého chána. Bál jsem se, že se otec také rozhodne vrátit a že by dobrodružství bylo tak krátké. Otec nic neříkal, jen dlouze přecházel po pokoji a zvažoval, jestli se vrátíme či poplujeme dál.

„Otče, vydáme se zítra opět na cestu? Nenecháme se přece zastrašit nějakým Bajbrasem!“

„Marco, vidím, že máš statečné srdečce, ale i horkou hlavu. Sám nevím, jestli se vrátíme. Dej mi pár dní na rozmyšlenou.“

Otcova odpověď mě neuspokojila a propadal jsem beznaději. Otec začal čím dál tím více mluvit o zpáteční cestě do Benátek. Moje obavy se začínaly naplňovat...

